

A külső megfog, a belső megtart, a jó szex hozzáláncol. Valahol a facebookon olvasta Baranyai ezt a bölcs bejegyzést, és mélységesen egyetértett vele. Az alatta lévő grafika is vonzotta a férfiszemet. Tűzrőlpattant, csinos ördöglányka csábító mosollyal, alig semmiben. Úgy érezte, a teljes élettapasztalata igazolja az ismeretlen szerző állítását. Az pedig nem kevés, hiszen már ingyen utazik a vasúton is.

Mindig megválogatta, kivel áll szóba. No ne csűrjükcsavarjuk a szót, csak azzal bújt ágyba, akivel el is tudta képzelni a további életét. No igen... Naiv ember – mondhatják rá – mégis háromszor nősült. Valóban, mert Brummancs kapitány szörnyen kedvelte a málnást, és hajlamos volt arra, hogy minduntalan felülbírálja Ész tábornok parancsait. Olykor föl is lázadt ellene, és addig nyomult a málnásba, míg arra eszmélt, hogy már nincs is málna, csak tövis. Akkor aztán fejvesztve menekült az orra után. Már a fél életét elvesztegette egyik málnásból a másikba vándorolva, amikor elhatározta, hogy le-fokozza Brummancs kapitányt, és Ész tábornokra bízta a hátralévő életét. Ekképp lett Brummancsból őrmester, Észből pedig generális. Össze is ültek az érdekelt felek egy langyos nyári estén a háborút lezáró békekonferenciára, s közös nyilatkozatban hozták a világ, meg az összes barát és ismerős tudomására, hogy vége a felelőtlen és meggondolatlan kalandozásnak. Azaz: Baranyai Árpád nem nősül többé.

Teltek-múltak az évek. Brummancs őrmester becsülettel tette a dolgát, Ész generális meg éberem vigyázott arra, nehogy elveszzen a málnásban. Ha kellett, akár maga növesztett tüskéket, nehogy túlzottan otthonossá váljon a málnaliget. Aztán egy napon egy vidám baráti társaságban Baranyai összetalálkozott Anitával. Hosszú combú, karcsú, tüzes barna szemű, szép arcú nő volt ez az Anita. Az a fajta, akinek a láttán Brummancs őrmester rögtön szolgálatba helyezte magát, Ész generális pedig nagy veszélyt sejtve visszavonulót fújatott a kürtössel.

Beszélgettek. Valami közömbös témáról folyt a szó, miközben Baranyai fontosnak tartotta megjegyezni:

– Én igazán nagy tisztelője vagyok a női nemnek, de nincs az a csábító, tüzes szempár, amelyik engem még egyszer házasságra tudna kényszeríteni.

– Igaza van – bólintott rá a nő. – Az ember függetlensége manapság a legfőbb érték, amit semmilyen körülmények között nem szabad föladni.

Miután a legfontosabb alapelvekben illetően módon megegyeztek, Baranyai táncra kérte új ismerősét, aki úgy simult a karjaiba, mintha oda született volna.

– Látod? – szólt oda Brummancs őrmester a generálisnak. – Nekem pont erre van szükségem. Ne ágálj mindig ellenem!

– Ez a te nagy hibád, Brummancs – torkolta le a másik. – Önző kéjenc vagy, csak a külső után ítélsz, és képes lennél egy újabb vesztes háborúba vinni bennünket. Különben is aláírtad a béke dekrétumot, ahhoz tartsd magad!

– Oké, főnök, tiéd az irányítás, meg az utolsó szó – felelt lehangoltan az őrmester.

Aztán mégis úgy alakult a dolog, hogy a férfi hazakísérte Anitát, és másnap is találkoztak. Együtt vacsoráztak egy zenés kerthelyiségben, és megállapították, hogy meglepően hasonlít a véleményük a világ dolgairól. A lány ragaszkodott hozzá, hogy külön-külön fizesse mindenkinek a pincérnek a maga cehtjét, szó se lehet semmiféle közösködésről. A szingli maradjon szingli! A férfi ráhagyta, nem tiltakozott. Tánc közben azonban azon gondolkodott, hogy mégis csak meg kellene csókolni. Először talán a nyakát, úgy véletlenül, aztán... aztán a többi meg majd

kialakul. Ész generális azonnal elkezdte dúdolgatni a fülébe: „soha többé nem nősülök... soha többé nem nősülök...” De ki a fene beszél itt nősülésről?

A lány színházjegyet szerzett, a férfi meg belépett a Munkácsy kiállításra. Szinte minden nap együtt voltak. Már vacsorázni se mentek a vendéglőbe, mert rájöttek, milyen izgalmas játék együtt fő-őcskézni. Vacsora után meg úgy elbeszélgettek, hogy kár lett volna az éjszakai villamossal hazabumlizni. Így kezdődtek a nála alvások. Mármint hogy felváltva. Az idő haladtával Brummancs őrmester egyre jobban élvezte az együttléteket, s a generális érvei egyre halványodtak. Csak hát a fogadalom... Rendszerben van, az őrmester tartsa rendszerben a málnást, de hát ez még semmire se kötelez... Bármikor kiderülhet, hogy mégse olyan jó ez, mint amilyennek látszik. Az éberség a legfőbb erény...

– Nem nősülök – mondogatta Baranyai.

– Házasságról szó se lehet – bólintott rá Anita, és gyorsan ágyba bújtak.

Aztán egy nap mégis elmentek az anyakönyvvezetőhöz, mert hát az anyu, meg a rokonok, meg ha mégis jönne a gyerek...

– De az első szövényt után elköltözöm – jelentette ki a férfi.

– Én hagylak itt, ha hisztizel...

Ennek már harminc éve. Brummancs őrmestert őrnaggyá léptették elő, és soha nem vágyott más ízű málnásba. A málnásnak se hiányoztak a más színű medvék. Ész generális letette a fegyvert és bizalmat szavazott a parlamentnek.

Baranyai ügyes ember volt, afféle ezermester. Maga javítgatott mindent a ház körül. Azon az őszön gyorsszárnyú északnyugati szelek tépték a fák ágait, s alaposan megpázták a szomszéd ház tetejét. Sorban potyogtak le róla a cserepek. Odatámasztotta hát a hosszú létrát az ereszcsonnához, hogy megnézzé, nem lazulta-e meg az ő cserepei is. Aztán hogy- hogy nem, jött egy viharos szélökés, és lesodorta a létráról. Több mint öt métert zuhant, egyenesen a gerincére. Mentő, műtő, asszonyok zokogása, műszereket kérő parancsszavak... Aztán valami nagy fényesség vakította el a szemét.

– Most színről színre megláthatod az Urat – hangzott a végtelenből.

– Meghaltam? – kérdezte, s kíváncsian nézett körül, de nem látott mást, csak tejfehér ködöt.

– Még nem, csak úton vagy felé – felelte egy dörgő hang. – Egy asszony imádkozik érted odalent. Azt kéri, adjalak vissza neki. Őszintén kéri, megteszem.

A sebei gyorsan gyógyultak, az asszony végig mellette volt, csak aludni ment haza. Amikor a doktor a varratait szedte, halkán rákérdezett.

– Főorvos úr, szerethetem még ezután is az asszonyt? Tudja, még harminc év után is felpezsülnék, ha megsimogat...

– Felpezsülnék... – ismételte meg halkán a szót a fiatal nővér, aki a műszereket adogatta. – Szemérmesen elfordulva halkán föl kacagott. – Felpezsülnék... Hogy oda ne pisiljek... Vén kakadu...

– Szólt valamit, nővér? – mordult rá az orvos. – Figyeljen kérem, a másik ollót kértem! – Aztán az öreg füléhez hajolt. – Hogyne, ha begyógyultak a sebei. Végére is a szerelem nem korhoz kötött, s ha együtt akarják, megtörténik a csoda.

Akarták, és megtörtént. S miközben teret és időt feledve tették a csodát, úgy érezték, onnan fönről, a felhőkön túlról mosolyog rájuk a Teremtő.

Aztán egy szűrővizsgálat során fejcsóválva mondta az urológus Baranyainak, hogy a prosztatája duplára nőtt, ha nem segít a gyógyszer, operálni kell. Ismét nyugalomra ítélték Brummancsot, csak sóvárogatott a málnás után. Hónapok teltek el, s a gyógyszer nem hatott. A katéter se segített rajta, felkerült Baranyai neve a várólistára.

Brummancs őrnagy meg sóvárogva nézte a neki illatozó, csábító málnást. Baranyai újra a vakító fényű műtői lámpák sugarába került, de nem láthatott mást, csak a zöld lepedőt, mely előtt a doktor szorgoskodott. Amikor a kontroll vizsgálat után elbocsátotta az orvos, ettől is megkérdezte, mikor ölelheti újra hően szeretett Anitáját, mert bizony Brummancs őrnagy mostanság tehetetlen.

– Pisilni tud? – kérdezte kissé sértődötten az orvos.

– Hát azt éppen tudok, de...

– Semmi de! A műtét sikerült, a többit meg majd megoldja az idő. Meg egy ügyes asszony – tette hozzá kacintva. – Vagy a jó feleség, vagy valaki más...

– De doktor úr, én őt akarom...

– Szívesen meghallgatnám az érveit – ráncolta a homlokát a doktor –, de én is túl vagyok már az ifjú koron. Ma két embert operáltam, tízen várnak a folyosón, és az éjjel ügyelni fogok...

Szedje a gyógyszert, amit fölírtam, és várja ki türelemmel, míg rendbe jön!

Várt! Igaz, türelmetlenül, aztán egy másik orvoshoz fordult. Ez a doktor fiatal volt és kíváncsi.

Azt is megkérdezte, miért éppen Anitához ragaszkodik, hiszen az újdonság mindig izgatóbb?

– Tudja, doktor úr – mondta az öreg – a borissza ember torkán lecsúszik a Kocsis Irma, meg az az összekotyvasztott kannás bor is. Mindegy, csak ártson! Aki teheti, mégis tokajit iszik. Hát az én tokajim ez az asszony. És azt is megtanultam az eltelt évek során, hogy nem elég, hogy magának akar jót az ember. Ha a társunknak megadjuk, ami tőlünk telik, ő is képes lesz a legszebb álmainkat beteljesíteni. Számomra ő még mindig ugyanaz a csábító, tűzről pattant asszony, akit harminc éve táncba vittem.

– Szépen mondja, bátyám – bólintott az orvos. – Nem kétlem az igazát, de a tokajit is kóstolgatni kell, hogy kiválaszthassuk a legjobb évjáratot. De nézze csak! Közben a számítógépem is dolgozott. A maga gyógyszere valóban hatásos, pisilni tényleg jól tud majd tőle, csak hogy a mellékhatása impotenciát okoz. Nézek én magának, másikat, ami nem vénembernek való.

Az új gyógyszer bevált, s Brummancs őrnagy új erőre kapott. Tette a dolgát, mint ifjan, azelőtt, s a málnásból messzire visszhangzott a boldog brummogás. Baranyai és az ő Anitája csillogó szemekkel néztek egymásra, s nem számolták az éveket. Minek is számolgatták volna, hiszen a Teremtő mosolygott fölöttük, s tőle kapták ajándékba ezt az életet.